

תהל פרוש

שירי זמן

1.

אני חיה בעולם ללא קץ. ללא
 קץ. אני חיה בזמן המתוח בזמן
 ומסביבי ירחים של קיץ
 ירחים של חרף, עלעלים אדמים
 בקרקע הרטבה, הכל מצמיח נצח, מעבר
 למעקה המרפסת – חתול אפר, מעבר
 לחתול – בית, ומעבר לבית – אשה, לשונה
 האדמה. היא מחיכת מעבר למעקה
 המרפסת, לחתול, לבית, לעולם
 לא תמות. לא בשבר ולא באדמה חרוכה.

2.

שאלתי אם זה יוכל להיות בבקר.
 או אם בלילה, או בין לבין, באחת
 השעות החורות. שאלתי אם נתן
 לדחות את זה. אם הזמן יסבל את
 זה. התעקשתי שגופי אינו יודע,
 שהשעות חסרות משמעות,
 שהצטברותן לימים, לשבועות, לחדשים,
 לשנים, כל הזמן הזה. שגופי אינו יודע.

3.

אל תחזר לְכָאן. חֲכֵה
 בְצִמָּת, בְּרָחוּב, לְיַד בְּתֵי הַקּוֹלָנוּעַ.
 חֲכֵה שְׁעוֹת, יָמִים, שָׁנִים, חֲכֵה
 לְזִמְן הַטּוֹב לְבוֹא,
 עֲצֹר, עֲצֹר,
 אֵתָה יוֹדַע אֵיךְ לְעֲצֹר?

4.

דְּקָה, שְׁעָה, יוֹם, שָׁנָה, מֵאָה שָׁנִים.
 אוֹתוֹ רָחוּב, אוֹתוֹ תִּמְרוֹר, אוֹתוֹ מְרַחֵק.
 עֲצֹר כָּכֵר.

5.

קוּ בְרִזְל מְתוּחַ, רְאִיתִי צְפוֹר מֵתָה
 וְחֲתוּל רָעֵב וְשָׁמַח. לְיַד הַפֶּחַ
 אֶכְלָה אִשָּׁה יָפָה אֲבִטִיחַ
 וְשָׁנִי גְבָרִים צְעִירִים עָרְמוּ אֲדָמָה
 עַל מְכוּנִית. יִלְדָה חֲצָתָה
 כְּבִישׁ בְּאֵדָם.
 אוֹת, אוֹת, הִנֵּה הָעֵתִיד:
 הָאִשָּׁה תָמוּת, הָאֲדָמָה תִּצְמִיחַ,
 הַיִּלְדָה תִּגְדֵּל, הַחֲתוּל יֵאכֵל.

6.

שָׁמִי כָּזָה. זָרַע חֲשֵׁכָה
 אָדָם. בֵּימֵים הֵייתִי הוֹלֵכֶת כְּפּוֹפָה
 סְנַטְרֵי דוֹקֵר בְּחִזִּי וְרוּחוֹת תְּבוּסָה
 סוֹטְרוֹת לִי. שָׁמִי
 הִזְיָה כָּזָה, שֶׁהִקִּירוֹת צָחֵקוּ.
 אֲנִי חוֹשֶׁבֶת שְׂזֹאת הַסִּבָּה. אֲנִי
 חוֹשֶׁדֶת בְּכֹל חֲתוּל שֶׁהוּא יוֹדַע.
 מֵהוּ הַדְּבָר הָאֶפֶל שֶׁרָאִשׁוּ רֵאשׁ מְדוּנָה

וּגְפִיו עֲבוֹת כְּעֲצִים?
 אוֹלֵי זֹאת הַסֶּבֶה. שְׁמִי כְּזֶה
 לְגַחַךְ. לְשִׁקֵּר. שְׁמִי הוּא בְּטוֹן,
 אֲבִנֵי יָם, הַר מְנַפֵּץ, קְלוּחַ
 אֶפְרַיִם דָּק, זֶהוּ שְׁמִי

.7

רְאִיתִי עֹשֶׁב יָם לְיַד הַחוֹף, וְהִמְצִיל אָמַר
 לֹא לְהַפְנֵס, חֲלַמְתִּי עֲלֶיךָ וּבֵאתָ לִי
 הַמְזֻהָם וְהַעֲשָׂבִים הַרְכִּים אֲחִזּוּ
 בְּעֵרִים שְׁלֶךְ, בִּיּוֹם, דְּבָרִים מוֹזְרִים,
 נְחָשִׁים, עֲתִידִים בְּבִדְלַח, יֵלֵךְ אַחֵר,
 אֲשֶׁה אַחֲרָת. וּבִיּוֹם
 הַזֹּזוֹת רְהִיטִים וְהַזֹּזוֹת, הַזְּמַן הַמוֹזֵר, הַלְכָתָּ.

.8

הַרוּחַ הַקְּפוּא שֶׁרֵט, יָדֵי פֶשֶׁטוּ
 צוּרָה הַצְּדָה, רְחוּק מְכָאן
 לְשׁוֹן בְּתוֹךְ פֶּה, מְמַאֵן וְחֵם.
 הַמְטָה הִיא עֹשֶׁב מְלַחְמָה, פֶּר
 שְׁחוּט. אֲבָל בְּתוֹךְ עֵינֵי
 אֵינִי רוֹאָה, כְּעַת
 עֲבָרָה שְׁעָה, עֵבֶר הַיּוֹם,
 הַרוּחַ כָּאן נִפְוֵחַ וְדָם בְּצִוְאָרֵי
 סוּגֵר שְׁרִשְׁרֵת.

.9

הִיְתָה בֵּינֵינוּ הַבְּנָה. קִבְּעֵתִי שְׁעוֹת
 וַיָּמִים שֶׁל הַפּוּגָה,
 קִבְּעֵתִי מֵה לֹא יִסְפֹּר.
 הַזְּמַן רְכוּן אֶפֶל עַל מִצְחִי, עִם הַסֶּפֶה,
 עִם הַשְּׁלֶחַן, עִם הַרְצָפָה.
 שְׁכַבְנוּ לִישׁוֹן וְהִתְעוֹרְרָנוּ.

הזמן, הזמן
אמרתי לעצמי, הוא לא ישים לב.
אכל מצלחתי, רחוב, שמש,
גשם. לחשתי לו כאן, כאן.

.10

חשובי הסתבריות
שנויי מספרים על גב היד והמצח
כל דבר שנמדד או נספר
התקיים והספיק.